Nadal - Segon diumenge

Per Administrador el dg., 04/01/2009 - 09:00

Sir 24, 1-2.8-12
Ef 1,3-6.15-18
Jn 1,1-18

[Aquest evangeli es llegeix en la Missa del dia de Nadal, però com és possible intercanviar els evangelis de la nit i de l'alba, sabent que Joan 1 torna a sortir avui, fàcilment a la Missa del dia de Nadal llegim el naixement en Lluc.]Després del dia de Nadal, que es concentra en Jesús tota l'experiència de Déu fet home, en les fetes següents es van desenvolupant les realitats humanes i divines que suposa el misteri de l'Encarnació. El primer diumenge de Nadal va ser la festa de la Sagrada Família, el seu entorn humà, les possibilitats educatives del Fill. El dia 1 de gener vam contemplar la Mare, Santa Maria, el primer vincle afectiu del Nen. Avui amb el pròleg de l'evangeli de Joan ens remuntem al misteri de Déu i a la seva capacitat reveladora i comunicativa per mitjà del Fill. De fet Joan ens fa mirar el Fill, i com revela el Pare en tot: a l'interior del misteri de Déu, en la natura, en la història, i en aquelles dues realitats sobrenaturals que diem la fe i la gràcia. I el text dues vegades presenta Joan Baptista com a testimoni, per a dir-nos que nosaltres també davant aquest misteri hem de ser testimonis.**En el misteri de Déu**. Abans d'entrar en el temps i en la nostra història, el quart evangelista considera al Fill en el misteri de Déu, com a Paraula i expressió de Déu, resplendor de la glòria del Pare. I ens diu que la Paraula -la imatge del Pare- que es va fer home era abans Fill de Déu, i que aquesta doble filiació des del Nadal li acompanyarà sempre. I com la filiació té relació amb la paternitat-maternitat, vol dir que Déu sempre ha estat Pare-Mare. Ser Pare i ser Fill són essencials al misteri de Déu. *La Paraula era amb Déu i la Paraula era Déu*.**En la creació**. *Per la Paraula tot ha vingut a l'existència*. Les dues qualitats creadores de la Paraula són la Vida i la Llum. Com a Vida actua des de l'interior, com a Llum des de l'exterior. La vida és el nucli de l'existència; la llum afavoreix la relació entre les creatures. Ell vivifica, resplendeix, il·lumina no només la creació, sinó també la nova creació, la seva vinguda és font de vida i de llum: *en venir al món, il·lumina tots els homes*.**En la història**Ara l'evangelista mira el futur de la vida de humana del Senyor, i es queda sorprès. La presència del Fill en la història, a l'igual que ho narra Lluc, ha estat causa de divisió: *el món no l'ha reconegut*, *els seus no l'han acollit*. Malgrat el món *li deu l'existència* i que ell *ha vingut a casa seva*, la llibertat humana és capaç de no reconèixer, de no acollir. Com a la primera història humana, Adam i Eva no van reconèixer la transcendència de Déu i van voler apropiar-se la condició d'amfitrions i senyors de la natura i de la història, amb la vinguda de Jesús va passar alguna cosa de semblant: no el van reconèixer con a Fill i Senyor de les nostres vides.Però en aquesta història, va haver homes i dones que *el van rebre*, que *van creure en el seu nom*, que *tenen il·luminada la mirada interior del seu cor*. Són **els qui miren al Senyor des de la fe**. I les conseqüències són múltiples: fills de Déu, nascuts de Déu per voler de Déu mateix; capaços de veure la humanitat de Déu, la seva tenda plantada entre nosaltres; homes i dones que han contemplat la seva glòria (al baptisme, a la transfiguració, a la creu, a la resurrecció, a la vida).I tot aquest procés de revelació del misteri de Déu transparenta allò que nosaltres anomenem **la gràcia**, és a dir la bondat i l'amor de Déu, el do de l'Esperit, l'amistat de Jesús, els sagraments com a signes eclesials dels signes que Jesús va fer durant la seva vida mortal: signes de guarició (del dolor humà, de la marginació), d'acompanyament (els deixebles, tu segueix-me), de comprensió i misericòrdia (publicans i pecadors), d'estima (el pare del fill pròdig), de compassió (bo samarità), d'admiració (el centurió, la cananea), d'autoritat (sobre la natura, sobre els cors), de tendresa (els nens els prenia en braços), etc. Quan Joan diu que la Paraula es va fer home, es va fer carn, ens està dient que no ens perdrem en la profunditat abstracta del misteri, sinó que aquest el trobarem en unes relacions humanes concretes, familiars; en uns rostres coneguts.Els termes que utilitza per a expressar la gràcia són la abundància, la plenitud, gràcia sobre gràcia, tots hem rebut. Estem envoltats de la generositat de Déu. I tot això ens ha vingut només per Jesucrist, que és l'únic que essent al si del Pare el pot donar a conèixer.

ETIQUETES
PARAULA TESTIMONI GRÀCIA FE HISTÒRIA NATURA MISTERI ENCARNACIÓ FILL LLUM